

Elementarteilchen (Las partículas elementales)

Sens cap dubte, la millor pel·lícula europea estrenada durant el 2006. *Elementarteilchen* és la vuitena obra del director alemany Oskar Roehler —tot i que aquesta és la primera que arriba a estrenar-se comercialment als cinemes espanyols, cosa que demostra la «bona» distribució que té el cinema germànic— i es basa en una novel·la de l'escriptor francès Michel Houellebecq.

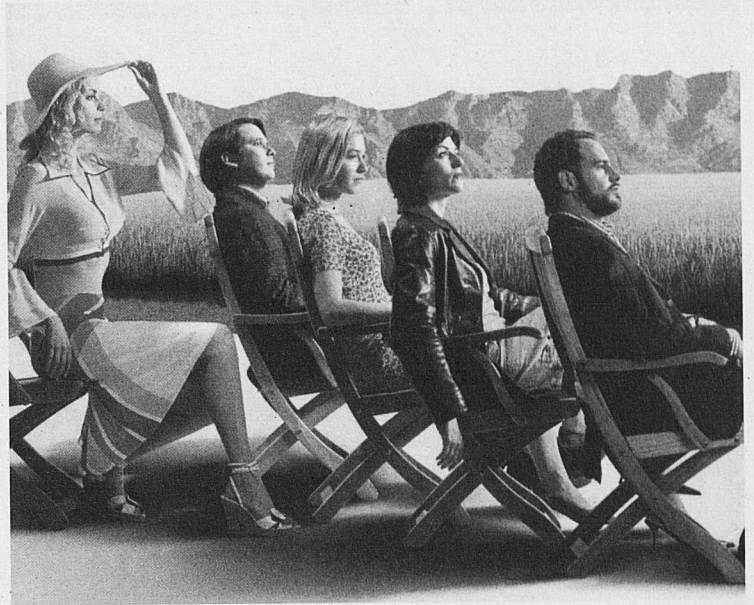
El punt de partida és la vida de dos germanastres, fills d'una hippy que va fer-los criar per separat i que fins a l'adolescència cap dels dos sap que l'altre existeix. Un, Michael (Christian Ulmen), és intel·ligent i tancat en el seu món; l'altre, Bruno (Moritz Bleibtreu), no acaba de trobar ningú amb qui satisfer les fantasies i desitjos que té. Els dos germans, a més de compartir una mare despreocupada, finalment també tenen en comú la mala sort amb les seves parelles, perquè quan més o menys troben la dones que més s'hi adiuen, el destí les allunya i, en un cas, irremeiablement.

Pel·lícula crua, però a la vegada tendra quan tracta els personatges, fins i tot el més desagradable, Bruno, carregat de ressentiment, feixista i masclista. En tot cas, i malgrat que l'avis arribi tard, ben recomanable i esperem que aviat sigui projectada de nou al cicle de les millors pel·lícules estrenades enguany.

The Black Dahlia (La dalia negra)

Després d'haver vist *The Black Dahlia*, un es demana si és possible recuperar l'estil visual i, sobretot, l'atmosfera de les pel·lícules negres nord-americanes realitzades entre els anys trenta i cinquanta. La resposta és prou clara, especialment després d'haver vist meravelles com ara *I Want to Live!* i *Odds Against Tomorrow* al Centre de Cultura de «Sa Nostra», dins el cicle dedicat al director mai no prou reivindicat Robert Wise: ara com ara qualsevol intent d'aproximació més o menys fidedigne ha estat fallit. En els darrers deu anys tan sols hi ha hagut dues pel·lícules que, per via indirecte, s'hi han aproximat dignament: *Twilight* (*Al caer el sol*, 1998), de Robert Benton, i *L. A. Confidential* (1997), de Curtis Hanson, basada també com *The Black Dahlia* en una novel·la de James Ellroy. La primera està situada en l'època contemporània, però amb un concepte proper al cinema negre clàssic; la segona, en canvi, tot i que s'ambienta als anys cinquanta, defuig els tòpics d'aquella època per, des del moment present, actualitzar-los amb molt d'encert. Aquest no és el cas, però, de la darrera pel·lícula dirigida per Brian De Palma.

Tot i haver-hi a *The Black Dahlia* els plans seqüència i moviments de càmera que han caracteritzat el

director des de fa ja quatre dècades, el resultat final bascula entre un exercici d'estil vacu i un *revival* no gaire afortunat d'un gènere que mereix millor fortuna. En primer lloc s'han de criticar les actuacions femenines que hi fan Hilary Swank i Scarlett Johansson. La primera no acaba de ser creïble com a *femme fatale*, i la segona fa un paper molt forçat i és difícilment identificable com a rossa manipuladora. Quant al protagonisme masculí, el paper li ve massa gran a Josh Hartnett. D'altra banda, l'ús de filtres i cel·luloïdes de resolucions especials per imitar les tonalitats de les pel·lícules antigues és un recurs massa vist en qualsevol telefilm actual, cosa que desllueix encara més *The Black Dahlia*. En poques paraules: pel·lícula menor de Brian De Palma, un realitzador que hauria pogut treure molt més profit del material literari que ofereix James Ellroy al llibre i que finalment no arriba a agafar volada. ■

